

Nr 61

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändrad lydelse av 10 § förordningen den 27 mars 1953 (nr 95) om Konungariket Sveriges stadshypotekskassa och om stadshypoteksföreningar; given Stockholms slott den 7 februari 1958.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till förordning om ändrad lydelse av 10 § förordningen den 27 mars 1953 (nr 95) om Konungariket Sveriges stadshypotekskassa och om stadshypoteksföreningar.

GUSTAF ADOLF

G. E. Sträng

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att Konungariket Sveriges stadshypotekskassa erhåller befogenhet att placera tillfälliga överskottsmedel i Svenska bostadskreditkassans obligationer eller mot säkerhet av sådana obligationer.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 10 § förordningen den 27 mars 1953 (nr 95) om Konungariket Sveriges stadshypotekskassa och om stadshypoteksföreningar

Härigenom förordnas, att 10 § förordningen den 27 mars 1953 om Konungariket Sveriges stadshypotekskassa och om stadshypoteksföreningar skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

10 §.

Kassan må — — — kassans förbindelser.

Lånesumman skall — — — med lånesumman.

Till förening — — — inbetalningen (ränteskillnadsersättning).

Kassans styrelse — — — för inbetalningen.

Angående gäldande — — — i reglementet.

Underlåter förening — — — i månaden.

Inflyta till kassan medel, som icke genast kunna användas för att infria dess förbindelser eller till utlåning åt föreningarna, äger kassan att göra sådana medel räntebärande på kortare tid genom att insätta dem i svenskt bankaktiebolag, svensk sparbank eller å postgiro eller placera dem i svenska statsobligationer eller andra svenska statspapper, i Sveriges allmänna hypoteksbanks, Svenska bostadskreditkassans eller kassans egna obligationer eller mot fullgod säkerhet av sådana obligationer eller av inteckning i fast egendom i stad eller tomträtt till i stad belägen tomt.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 7 feb-
ruari 1958.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden NILSSON, STRÄNG, ANDERSSON, LINDELL, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, NETZÉN, KJELLIN, JOHANSSON.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler fråga angående *ändring i förordningen om stadshypoteksinstitutionen* samt anför därvid följande.

Med stöd av Kungl. Maj:ts bemyndigande den 7 december 1956 tillkallade jag regeringsrådet F. Öhman att verkställa utredning rörande befogenheter-
na för Konungariket Sveriges stadshypotekskassa och därmed jämförliga
institutioner att placera reservfondsmedel.

I gemensam skrivelse den 18 december 1956 till Kungl. Maj:t anhöll
Konungariket Sveriges stadshypotekskassa och *Svenska bostadskreditkassan*
om författningsändring för möjliggörande av utjämning mellan kassorna
av tillfälliga likviditetsöverskott. Genom beslut av Kungl. Maj:t den 10 ja-
nuari 1957 överlämnades framställningen till utredningsmannen för att tagas
i beaktande vid utredningsarbetets fullgörande.

På begäran av utredningsmannen har yttranden över framställningen in-
hämtats från *fullmäktige i riksbanken* och *fullmäktige i riksgäldskontoret*
samt *bank- och fondinspektionen*.

Utredningsmannen, som funnit det ändamålsenligt att behandla framställ-
ningen utan samband med utredningsuppdraget i övrigt, har inkommit med
en till mig ställd skrivelse av den 31 december 1957, vari den av kassorna
väckta frågan behandlas.

Inledning

Stadshypoteks- och bostadskreditinstitutionerna har till uppgift att till-
handahålla lån mot säkerhet av in-teckning i fast egendom eller tomträtt
inom städer och andra tätorter. Den förra institutionen är primärlånggivare
och den senare huvudsakligen sekundärlånggivare. Institutionerna är orga-
niserade efter i stort sett samma principer. De består av en central kassa —
stadshypotekskassan respektive bostadskreditkassan — och låneutlämnande
lokala föreningar.

Närmare föreskrifter angående institutionernas organisation och verksamhet återfinns i av Kungl. Maj:t den 27 mars 1953 utfärdade förordningar om institutionerna. Dessa författningar tillkom efter förslag (SOU 1952: 32) av den s. k. realkreditutredningen och innebar att en långt gående samförvaltning möjliggjordes mellan den år 1909 bildade stadshypoteksinstitutionen och bostadskreditinstitutionen, som inrättades år 1929.

Lånerörelsen finansieras av institutionerna på det sättet att kassorna utfärdar långfristiga räntebärande obligationer. De härigenom influtna medlen utlånas av kassorna till respektive föreningar, vilka i sin tur tillhandahåller lån mot inteckningssäkerhet. De reverser med tillhörande hypotek, föreningarna sålunda erhåller, utgör pantsäkerhet för de obligationer, som utges av kassorna. Det åligger kassornas styrelser att tillse att pantsäkerheten motsvarar utelöpande obligationers sammanlagda belopp. Såsom säkerhet för obligationerna tjänar också de förbindelser, som föreningarna för mottagna lån utfärdar till kassorna. Till ytterligare trygghet har vardera kassan dels en av staten tillhandahållen grundfond och dels en reservfond, till vilken kassans behållna årsvinst skall avsättas. Dessutom har föreningarna s. k. säkerhetsfonder.

Kassorna äger i princip icke — bortsett från fondmedels- och mera tillfälliga placeringar — utlåna medel till andra än föreningarna och ej heller verkställa annan upplåning än genom utgivande av obligationer. För tillfälliga behov får kassorna dock, enligt 7 § i respektive förordningar, upplåna medel på viss kort tid eller på kort tids uppsägning.

I 10 § sista stycket i förordningarna regleras kassornas befogenheter att placera tillfälliga överskottsmedel. Sålunda äger kassorna göra sådana medel räntebärande på kortare tid genom att insätta dem i svenskt bankaktiebolag, svensk sparbänk eller å postgiro eller placera dem i svenska statsobligationer eller andra svenska statspapper, i Sveriges allmänna hypoteksbanks eller stadshypotekskassans obligationer eller mot fullgod säkerhet av sådana obligationer eller av inteckning i fast egendom i stad eller tomträtt till i stad belägen tomt. Däremot ger icke nämnda författningsrum kassorna befogenhet att använda bostadskreditkassans obligationer såsom placementsobjekt.

I detta sammanhang må nämnas att föreningarnas säkerhetsfonder i viss utsträckning får placeras såväl i stadshypotekskassans som bostadskreditkassans obligationer. Motsvarande gäller beträffande bostadskreditkassans reservfond. Särskilda föreskrifter hur stadshypotekskassans reservfond skall placeras har icke meddelats, men denna fråga är föremål för behandling av den år 1956 tillkallade utredningsmannen.

Stadshypotekskassans och bostadskreditkassans likviditetsställning varierar betydligt under året. Detta beror på den periodicitet, varmed amorteringar och räntebetalning fullgöres av stadshypoteks- och bostadskreditföreningarna. Inom stadshypoteksinstitutionen inflyter föreningarnas betalning till

kassan två gånger årligen, nämligen den 15 april och den 15 oktober. Bostadskreditföreningarna fullgör motsvarande betalningar den 2 januari och den 1 juli. Med nuvarande låneomslutning uppgår annuitetsbeloppen vid varje förfalldag till omkring 80 miljoner kronor i stadshypotekskassan och till omkring 20 miljoner kronor i bostadskreditkassan. Eftersom förfalldagarna i fråga om kassornas amorterings- och räntebetalningsskyldighet för utelöpande obligationslån icke helt sammanfaller med annuitetsdagarna, erhåller kassorna en betydande likviditetsförstärkning i samband med annuiteternas inflytande och uppvisar därefter en sjunkande likviditet under tiden fram till nästa annuitetsdag. För att motverka ett alltför stort likviditetsöverskott i anslutning till annuitetsdagarna med därav följande ränteförkluster har vissa av kassornas tillgångar och skulder (utlämnade lån och återköpta obligationer, å ena, samt utelöpande obligationer och tillfällig upplåning, å andra sidan) anpassats med hänsyn till de antydda fluktuationerna i likviditetsställningen. För stadshypotekskassans del har likviditetsöverskottet vid annuitetsdagarna därigenom kunnat nedbringas till omkring 10 miljoner kronor. Överskottet sjunker därefter successivt och förbytes i ett underskott på 7—12 miljoner kronor fram emot tidpunkten för nästa annuitetsdag.

Bostadskreditkassans likviditetsställning påverkas, förutom av den ovan nämnda anpassningen, jämväl av vissa andra faktorer, som sammanhänger med denna kassas speciella upp- och utlåningsstruktur. Såvitt nu kan bedömas torde emellertid dessa faktorer inverkan framdeles komma att upphöra. Bostadskreditkassans styrelse har med hänsyn härtill funnit det motiverat att åtminstone tills vidare undvika likviditetsöverskott i kassan annat än rent undantagsvis. På grund av här anförda skäl uppvisar bostadskreditkassan för närvarande under året endast mera undantagsvis likviditetsöverskott. Det upplåningsbehov, som sålunda mestadels föreligger, varierar mellan 0,5 och 15 miljoner kronor.

För utjämning av sålunda uppkommande likviditetsunderskott äger kassorna tillgång till erforderliga kreditlimiter i affärsbank, vilka utnyttjas med stöd av bestämmelserna i 7 § i respektive förordningar angående kassornas rätt att verkställa tillfällig upplåning.

Amorteringen och räntebetalningen till de olika kassorna sker vid sådana tidpunkter att stadshypotekskassan har ett likviditetsöverskott ungefär samtidigt med att bostadskreditkassans upplåningsbehov är som störst. År 1957 uppgick sålunda stadshypotekskassans överskott i anslutning till annuitetsuppbörden i april till drygt 10 miljoner kronor och i oktober till över 11 miljoner kronor. Överskotten i fråga hade i sin helhet utlånats till bostadskreditkassan, som vid samma tidpunkter hade ett tillfälligt upplåningsbehov på 10 respektive 12,5 miljoner kronor.

Alltsedan samförvaltningen av stadshypotekskassan och bostadskreditkassan genomfördes på grundval av 1953 års författningar har praxis varit att variationerna i kassornas likviditetsställning utnyttjats på sådant sätt att den ena kassans behov av tillfällig upplåning i första hand tillgodosetts

med anlåtande av förekommande överskottsmedel hos den andra kassan. I den mån sådana medel icke täckt behovet har bankupplåning skett.

Kassornas framställning

I sin gemensamma skrivelse den 18 december 1956 till Kungl. Maj:t har stadshypoteks- och bostadskreditkassorna hemställt om sådan ändring av förordningen om stadshypoteksinstitutionen att bostadskreditkassans obligationer upptages bland de värdepapper, i vilka eller mot säkerhet av vilka stadshypotekskassans överskottsmedel må placeras. Kassorna har — efter redogörelse för likviditetsförändringarna — utvecklat sin syn på behovet av författningsändring enligt följande.

Enligt styrelsernas uppfattning är det angeläget att i kassornas gemensamma intresse utnyttja sålunda uppkommande variationer i likviditetsställningen därigenom att den ena kassans behov av tillfällig upplåning i första hand tillgodoses med anlåtande av samtidigt förekommande överskottsmedel hos den andra kassan. Endast i den mån sådana medel icke täcka behovet, synes bankupplåning böra tillgripas. Dylåna lånetransaktioner ligga enligt styrelsernas mening i samförvaltningens natur och torde även få betecknas som en följdriktig konsekvens av den gemensamma kassarörelsen. Det torde knappast kunna anses försvarligt att låta den ena kassan uppvisa ett räntelöst överskott på upp till 10 miljoner kronor samtidigt som den andra kassan redovisar tillfällig bankupplåning på motsvarande eller större belopp.

Vid det här förda resonemanget ha styrelserna icke förbisett, att bostadskreditkassans obligationer icke finnas uppräknade bland de värdepapper, i vilka eller mot säkerhet av vilka stadshypotekskassan enligt det inledningsvis åberopade stadgandet i 10 § i förordningen för stadshypoteksinstitutionen äger göra tillfälliga överskottsmedel räntebärande. Styrelserna ha sålunda varit medvetna om att en strängt formell tolkning av stadgandet i fråga skulle kunna leda till slutsatsen, att utlåning från stadshypotekskassan till bostadskreditkassan icke skulle vara helt förenlig med stadgandet. Vid bedömningen av denna fråga ha emellertid styrelserna funnit de här ovan anförda synpunkterna väga tyngre än det mera formella betraktelsesättet.

Den sålunda uppkomna frågan har varit föremål för diskussion med kassornas revisorer. Med hänsyn till vad som därvid framkom, och då det givetvis är av största betydelse för kassornas verksamhet, att oklarhet på denna punkt icke råder, ha styrelserna funnit en författningsändring i detta avseende önskvärd.

Remissyttrandena

Såsom tidigare nämnts har yttranden över kassornas framställning avgivits av fullmäktige i riksbanken och fullmäktige i riksgäldskontoret samt bank- och fondinspektionen.

Remissinstanserna tillstyrker eller lämnar utan erinran förslaget om

ändring i förordningen om stadshypoteksinstitutionen. I yttrandena framhålls de praktiska fördelarna för kassorna av att överskottsmedel kan utlånas mellan kassorna. Bankofullmäktige samt bank- och fondinspektionen ger uttryck för den meningen att utlåningen mellan kassorna står i god överensstämmelse med samförvaltningstanken.

Bankofullmäktige finner det mot bakgrund av den långtgående samförvaltning mellan stadshypoteks- och bostadskreditinstitutionerna som infördes genom 1953 års författningar anmärkningsvärt, att ej bostadskreditkassans obligationer medtagits bland de tillåtna placeringsobjekten. Förklaringen till denna ståndpunkt i författningarna kan enligt fullmäktiges mening naturligtvis vara, att behovet av utlåning mellan kassorna över huvud taget ej observerats utan att tidigare gällande stadgande blivit utan närmare granskning överfört till de nya förordningarna. En antydning om att så är förhållandet anser fullmäktige för övrigt kunna ses däri, att frågan ej berörts i realkreditutredningens betänkande. En annan förklaring är emellertid att bostadskreditkassans obligationer, med hänsyn till att bostadskreditinstitutionen lämnar sekundärkredit, ansetts utgöra en sämre säkerhet än t. ex. stadshypotekskassans obligationer och att kravet på trygghet i placeringarna därför befunnits utesluta bostadskreditkassans obligationer som placeringsobjekt.

Om sålunda trygghetskravet möjligen kan ha uppfattats som ett hinder mot den nu föreslagna ordningen, anser sig fullmäktige å andra sidan kunna fastslå, att det från företagsekonomisk synpunkt är önskvärt att den avsedda upplåningen kommer till stånd. En sådan upplåning synes fullmäktige ägnad att utjämna förekommande variationer i likviditetsställningen och kommer därigenom att minska behovet av bankupplåning. Av avgörande betydelse blir följaktligen enligt fullmäktiges uppfattning hur man bedömer bostadskreditobligationernas värde som placeringsobjekt. Fullmäktige påpekar, att realkreditutredningen i annat sammanhang låtit sitt ställningstagande helt bestämmas av medvetandet om att hypoteksobligationer med sekundärinteckningar som säkerhet vore sämre placeringsobjekt än å primärinteckningar grundade obligationer. Ett under utredningsarbetet framfört förslag att låta stadshypoteksinstitutionens befogenheter omfatta även sekundärkreditgivning avvisades nämligen av utredningen med den motiveringen, att en dylik utvidgning av belåningsrätten kunde medföra en förändrad uppfattning om obligationernas värde som placeringsobjekt och därmed en försämring av obligationskurserna. Även om man sålunda utgår från att på obligationsmarknaden med dess känslighet jämväl för rent psykologiska faktorer bostadskreditobligationerna blir ett mindre eftersökt placeringsobjekt än stadshypoteksobligationer, följer enligt fullmäktige icke härav att från säkerhetssynpunkt bostadskreditkassans obligationer icke skulle utgöra en fullt betryggande placeringsform. Tvärtom, anför fullmäktige, torde man även med mycket långtgående krav på trygghet i placeringarna ha all anledning godtaga bostadskreditkassans obligationer som placerings-

objekt. Denna slutsats har lagstiftaren också dragit på andra rättsområden. Det erinras sålunda om att enligt lagen om försäkringsrörelse må försäkringsfonden, för vars placering gäller stränga säkerhetskrav, redovisas även i bostadskreditkassans obligationer. Enligt fullmäktiges mening saknas sålunda anledning att i strid med företagsekonomiska lämplighetshänsyn hindra stadshypotekskassan från att placera tillfälliga överskottsmedel i eller mot säkerhet av bostadskreditkassans obligationer.

Bankofullmäktige understryker vidare att den ömsesidiga överföringen av medel mellan kassorna endast får omfatta tillfälliga överskottsmedel eller enligt författningstextens formulering »medel, som icke genast kunna användas för att infria dess (kassans) förbindelser eller till utlåning åt föreningarna». Det är uppenbarligen av väsentlig betydelse att denna begränsning strängt iakttages, så att grundidén om att vardera kassans medelsanskaffning skall ske genom dess egen obligationsutgivning icke rubbas. Den väsentliga anledningen till att stadshypoteks- och bostadskreditorganisationerna över huvud taget upprätthålles såsom rättsligen från varandra fristående är nämligen, att man velat även utåt på ett klart sätt markera skillnaden mellan primär- och sekundärkredit, så att t. ex. en köpare av stadshypotekskassans obligationer skall kunna lita på att säkerheten för dessa ytterst är uteslutande primärinteckningar. Denna princip får då enligt fullmäktiges mening icke urholkas, genom att stadshypotekskassans medel i större utsträckning strömmar över till bostadskreditkassan mot en säkerhet, som ytterst vilar på sekundärinteckningar. Fullmäktige menar dock, att tillräckliga garantier mot ett dylikt missbruk av en medgiven utlåningsrätt erbjödes i revisionskontrollen.

Riksgäldsfullmäktige anför, att det från saklig synpunkt icke synes kunna riktas några vägande invändningar mot den ifrågasatta författningsändringen, särskilt med hänsyn till att det här endast är fråga om korttidsplaceringar av relativt begränsade belopp, vilka därför icke kan befaras komma att försvaga den bakom stadshypotekskassan stående säkerheten och därmed försämra obligationsinnehavarnas ställning.

Bank- och fondinspektionen erinrar om att enligt 21 § förordningen om stadshypoteksinstitutionen skall av stadshypoteksföreningens säkerhetsfond minst hälften placeras i svenska statsobligationer eller andra svenska statspapper, i allmänna hypoteksbankens, stadshypotekskassans, bostadskreditkassans eller skeppshypotekskassans obligationer »eller i obligationer, som till den säkerhet de erbjuda kunna anses jämförliga med obligationer av nyss angivna slag». Samma bestämmelse förekommer i 51 § 2 mom. förordningen om landshypoteksinstitutionen när det gäller placering av landshypoteksföreningens reservfond. I dessa två fall har sålunda bostadskreditkassans obligationer ansetts i placeringshänseende jämställda med bl. a. svenska statsobligationer, andra svenska statspapper, allmänna hypoteks-

bankens och stadshypotekskassans obligationer, i vilka värdepapper stadshypotekskassans tillfälliga överskottsmedel uttryckligen får placeras.

Inspektionen framhåller vidare att bostadskreditkassans grundfond enligt uttrycklig bestämmelse i 4 § förordningen om bostadskreditinstitutionen är avsedd att tjäna såsom säkerhet för kassans obligationer. Det påpekas, att bostadskreditorganisationens utlåning visar stor riskspridning genom lånens fördelning över hela landet och att lånerörelsen nått en omfattning, som redan i sig själv innebär en, försäkringsmässigt sett, avsevärd riskutjämning. Man torde sålunda, anför inspektionen, icke kunna göra gällande, att ett bifall till framställningen skulle innebära att obligationshavarnas krav på trygghet eftersättes. Inspektionen nämner även att bankerna äger rätt att låna ut rörelsemedel till bostadskreditkassan utan säkerhet.

Ej heller från likviditetssynpunkt kan enligt inspektionens mening anmärkning riktas mot den föreslagna anordningen. Det understrykes därvid, att det endast gäller korta placeringar. Rent allmänt sett framstår den åsyftade möjligheten enligt inspektionen som ett klokt och ändamålsenligt led i en sund samförvaltning av de båda kassorna.

Utredningsmannens förslag

I sin skrivelse den 31 december 1957 har utredningsmannen föreslagit att författningsändring genomföres i enlighet med kassornas framställning. Utredningsmannen framhåller hurusom i remissyttrandena samfällt vitsordats behovet av att stadshypotekskassans tillfälliga överskottsmedel i likhet med bostadskreditkassans motsvarande medel kan användas för att utjämna variationerna i kassornas likviditetsställning. Den praxis, som kassorna i detta hänseende följt, har även enligt utredningsmannens mening starkt stöd i praktiska och företagsekonomiska skäl. Såsom närmare utvecklats av fullmäktige i riksbanken samt bank- och fondinspektionen torde från trygghetssynpunkt några betänkligheter icke möta mot att stadshypotekskassan utlånar överskottsmedel till bostadskreditkassan. Självfallet förutsättes, understryker utredningsmannen, att de medel som ifrågakommer för sådan utlåning enbart hänför sig till vad som verkligen utgör tillfälligt likviditetsöverskott.

Departementschefen

Av den verkställda utredningen framgår att det från praktiska och företagsekonomiska synpunkter är önskvärt att stadshypoteks- och bostadskreditkassorna kan utjämna variationer i likviditetsställningen genom utlåning av tillfälliga överskottsmedel från den ena kassan till den andra. En sådan ordning synes också vara i överensstämmelse med principerna för den år 1953 genomförda samförvaltningen mellan stadshypoteks- och bo-

stadskreditinstitutionerna. Enligt nu gällande bestämmelser äger båda kassorna placera tillfälliga överskottsmedel i stadshypotekskassans obligationer eller mot säkerhet av sådana obligationer, medan bostadskreditkassans obligationer icke upptagits bland de medgivna placeringsobjekten. Bostadskreditkassan kan alltså författningsenligt utlåna överskottsmedel till stadshypotekskassan mot säkerhet av denna kassas obligationer, medan stadshypotekskassan icke uttryckligen tillagts befogenhet att låna bostadskreditkassans penningar mot säkerhet av sistnämnda kassas obligationer. Såsom den tidigare redogörelsen ger vid handen föreligger större behov av att utlåning kan ske från stadshypotekskassan till bostadskreditkassan än omvänt. Med hänsyn till det anförda synes det angeläget att den föreliggande oklarheten rörande stadshypotekskassans befogenhet att utlåna medel till bostadskreditkassan undanröjes.

I sin framställning har kassorna anhållit att bostadskreditkassans obligationer upptages bland de värdehandlingar i vilka eller mot säkerhet av vilka stadshypotekskassan äger jämlikt 10 § sista stycket förordningen om stadshypoteksinstitutionen placera tillfälliga överskottsmedel. Framställningen har tillstyrkts eller lämnats utan erinran av remissinstanserna och biträtts av utredningsmannen. Därvid har uttalats att bostadskreditkassans obligationer från trygghetssynpunkt får anses fullt godtagbara vid placering av här ifrågavarande överskottsmedel. Att så är fallet torde för övrigt bestyrkas av förefintliga bestämmelser rörande placering bl. a. av stadshypoteks- och bostadskreditföreningarnas säkerhetsfonder samt bostadskreditkassans reservfond. Jag anser mig därför kunna tillstyrka förslaget om författningsändring. Såsom utredningsmannen framhållit förut sattes självfallet att medel, som användes till utlåning varom nu är fråga, hänför sig enbart till vad som verkligen utgör tillfälliga likviditetsöverskott.

Författningsändringen synes böra träda i kraft så snart förordning därom utkommit från trycket.

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att Kungl. Maj:t måtte genom proposition föreslå riksdagen att antaga inom finansdepartementet upprättat förslag till *förordning om ändrad lydelse av 10 § förordningen den 27 mars 1953 (nr 95) om Konungariket Sveriges stadshypotekskassa och om stadshypoteksföreningar.*

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Maj:t Konungen att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlåtast till riksdagen.

Ur protokollet:
Göte Fridh